ЗМІСТ

Будинок дзеркал

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

Третій щоденник Улісса Мура нарешті відкриває таємницю вілли Арго та її колишніх власників. Але гру ще не закінчено!

Цього міста не знайдеш на жодній мапі, у жодному туристичному путівнику. Тут не працює інтернет і відсутній мобільний зв'язок, а єдина залізнична колія веде в нікуди. Хтось навмисне намагається ізолювати Кілмор-Ков від навколишнього світу. Але хто і навіщо? Джейсон, Джулія та Рік сподіваються знайти відповідь на свої запитання в химерному Будинку Дзеркал, який побудував місцевий годинниковий майстер. Та, схоже, у цій загадковій грі їхній суперник завжди на крок попереду...

Чому варто читати:

Популярна серія пригодницьких книг про підлітків, які подорожують у часі. Щоденник Улісса Мура — це книга-квест, читаючи яку ви розгадуєте таємниці та загадки разом із героями.

ULISS
MUR

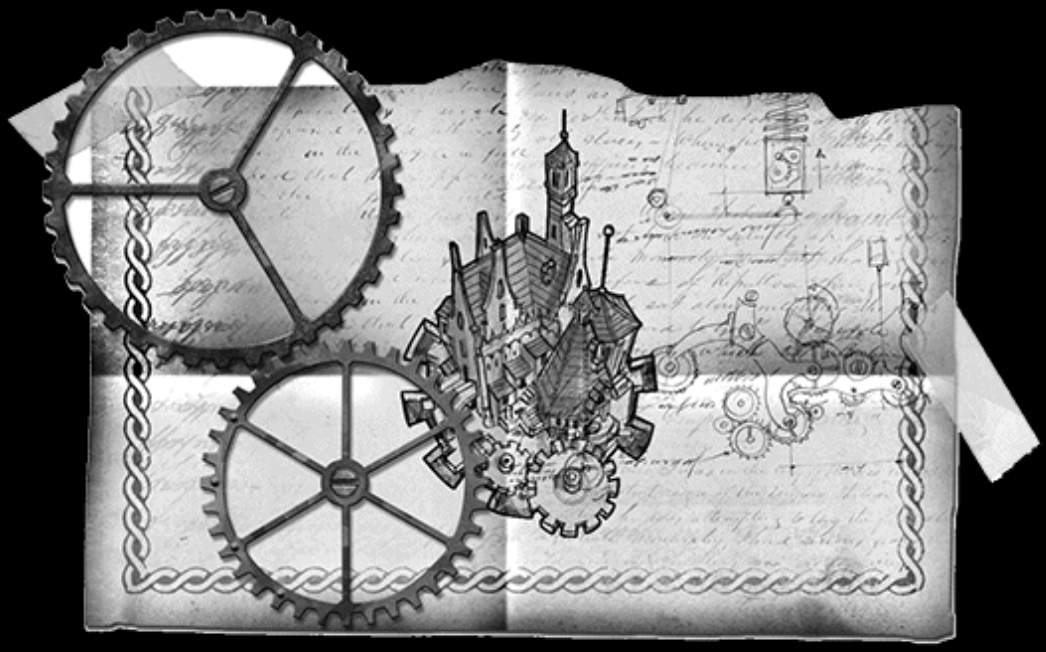

Переклад з італійської — *Віктора Степанова*.

“Ulysses Moore” and the related logo are copyright, trademark and exclusive license of Atlantyca S. p. A. All Rights Reserved. The moral right of the author has been asserted. All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca S. p. A., are exclusively licensed to Atlantyca S. p. A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S. p. A. All rights reserved.

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S. p. A.

© 2005 Atlantyca S. p. A., Italy.
© 2019 переклад українською мовою, ПП «АССА».
A story by Pierdomenico Baccalario.
Illustrations and graphic project by Iacopo Bruno.
Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.
Original title: La Casa degli Specchi
International Rights © Atlantyca S.p.A.,
ia Leopardi 8 — 20123 Milano — Italia — foreignrights@atlantyca.it — www.atlantyca.com
© mrgaser, e-pub, 2020
ISBN 978-617-7661-97-8

До уваги читача

Ось нарешті переклад третього щоденника Улісса Мура. Щойно П’єрдоменіко нам його надіслав, ми негайно взялися до роботи, щоб якнайшвидше видати книгу. Ви навіть не уявляєте, з яким нетерпінням ми чекаємо на кожне повідомлення нашого колеги, сподіваючись дізнатися щось нове про цю таємничу справу. Як ви самі побачите, несподіванок у книзі досхочу…

Редакція «Пароплава»

Переклад третього рукопису

Видалити

Відповісти

Відповісти усім

Переслати

Роздрукувати

Від: П'єрдоменіко Баккаларіо
Тема: **Переклад третього рукопису**
Дата: 14 липня 2005 01:56:13
Кому: редакції «Пароплава»

Мої вітання!

Надсилаю вам переклад третього щоденника Улісса Мура.

Просто неймовірно, про що мені вдалося довідатися, але не хочу забігати наперед... Перш ніж ви почнете читати, я повинен розповісти, що сталося зі мною минулого тижня.

Я дізнався, що в Ермінґтоні — містечку, розташованому неподалік від мого готелю, — є спеціалізована туристична книгарня. Я звернувся туди, сподіваючись знайти якусь додаткову інформацію щодо Кілмор-Кова.

Я порпався у книгах, атласах та мапах, легендах та розповідях про Корнуолл, але так і не знайшов нічого нового.

Занепавши духом, я звернувся за допомогою до продавчині. Ми з нею півдня гортали книги, навіть найдавніші, що вже припали пилом від багатолітнього перебування на полицях, але нам так і не вдалося нічого знайти.

Щоб заспокоїтися, я пішов шукати кав'ярню зі столиками надворі. Площею снували юрби людей, отож спершу я не звернув уваги на вишуканого пана, що сидів за сусіднім столиком. І хоч як я не намагаюся пригадати його зовнішність, усе, що спадає на думку, — вуса та біла лляна сорочка. Я замовив склянку води з м'ятою, потім зайшов усередину, щоб розрахуватися. А коли вийшов, на моєму столику лежала ось ця книга:

«ДОПИТЛИВИЙ МАНДРІВНИК»
Путівник по Кілмор-Кову
та його околицях

Тремтячими від хвилювання руками я відкрив її. На першій сторінці вже добре відомим мені почерком було написано:

ПРИВАТНА БІБЛІОТЕКА МУРІВ
Вілла Арго, Кілмор-Ков

Лише тієї миті я помітив, що чоловік, який раніше сидів за сусіднім столиком, зник. І я збагнув, що... то міг бути сам Улісс Мур власною персоною! За крок від мене! А я його проґавив...

Надсилаю вам фото обкладинки, аби ви самі могли пересвідчитися, що все це правда. Всередині була ще світлина із зображенням старого залізничного вокзалу Кілмор-Кова...

Ця книга — доказ того, що Кілмор-Ков справді існує! І що він десь тут, поруч!

Запевняю вас: якщо для його пошуків треба буде перетнути весь Корнуолл, я зроблю це не вагаючись!

Незабаром напишу вам ще.

П'єрдоменіко

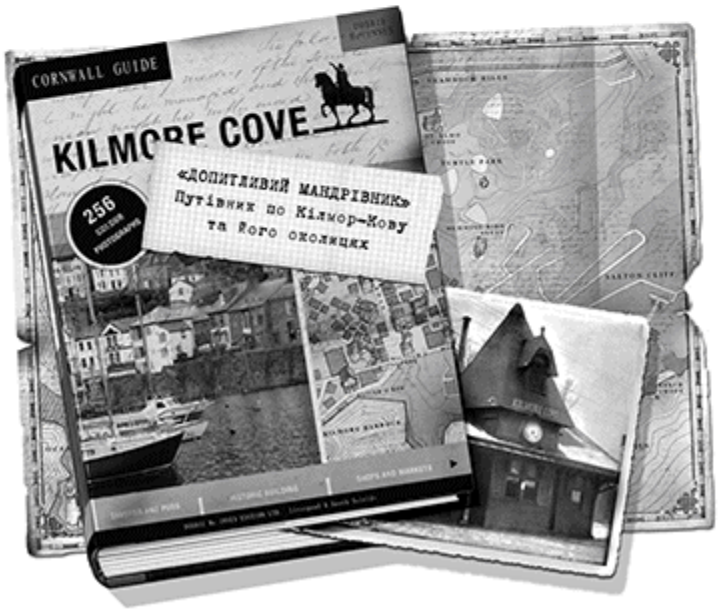

Ця книга належить ***Видавництво «АССА», м.Харків***.

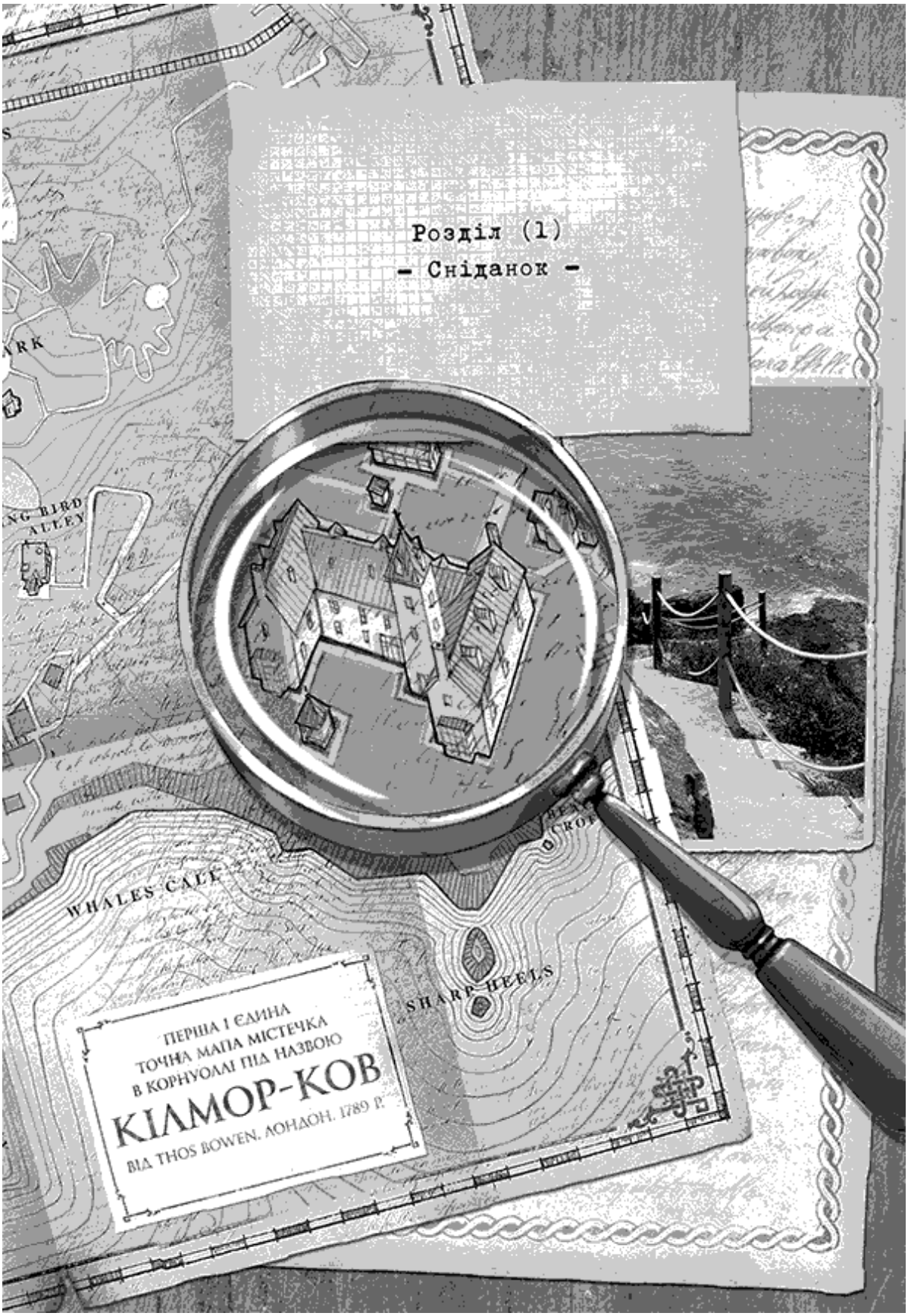

Розділ (1)

– Сніданок –

Спокусливий запах смаженого бекону з яйцями потроху міцнішав. Джулія перевернулася під простирадлом на інший бік, повела носом. Усміхнулася про себе уві сні й зарилася обличчям у подушку. Кілька хвилин не ворушилася, а коли їй нарешті забракло повітря, розплющила одне око і роззирнулася довкола. Дерева в парку гнулися, мов трава. Морські хвилі здиблювалися білою піною і гучно билися об скелі.

Де це вона?

Пам’ять поверталася повільно і в якомусь дивному порядку. Вона в Кілмор-Кові, на віллі Арго, у власній спальні.

Але як вона сюди потрапила?

Дівчинка поволі озиралася довкола, а її серце шалено калатало.

Смажений бекон із яйцями…

Біля ліжка безладною купою лежав мокрий одяг, з якого натекла ціла калюжа. Її одяг.

Джулія впізнала його, і цієї ж миті перед її очима, швидко змінюючи одна одну, промиготіли чіткі картини: гроза, поява Манфреда, скелястий берег і нарешті — страшне падіння, після якого прихвосня Облівії Ньютон поглинуло море…

Джулія підскочила з ліжка, мов її пружиною підкинуло.

— Джейсоне! — гукнула вона.

Дівчинка занурилася ногами у приємну м’якість килима і зрозуміла, що на ній піжама, але ніяк не могла пригадати, коли це вона її вдягла. Джулія нахилилася до одягу, попорпалася в кишенях штанів і переконалася, що чотири ключі від Дверей Часу все ще в неї, цілі-цілісінькі.

Вона дістала їх, поклала на ліжко. Спробувала збагнути, котра година.

Смажений бекон із яйцями…

Через щілини віконниць пробивалося яскраве світло. Ранок. Чи підвечір’я?

Джулія, не в змозі більше стримувати хвилювання, вискочила зі спальні в чому була.

— Джейсоне? — покликала вона, і її голос луною прокотився порожнім коридором.

Увесь поверх був занурений у пітьму, лише з відчинених віконниць однієї спальні лилося світло. Джулія навшпиньках дійшла до кімнати і зазирнула всередину. Ліжко неприбране, кілька пар кросівок валялося на підлозі, а на круглому столику лежала купа футболок.

Вона могла впізнати той безлад навіть із заплющеними очима: Джейсонова кімната!

Джулія схвильовано визирнула надвір у прочинене навстіж вікно; з кухні чувся голос брата.

— Йе-е-ес! — зраділа дівчинка. — Мій братик удома!

Вона вискочила зі спальні, промчала коридором, збігла вниз сходами і влетіла на кухню.

Джейсон із Ріком чаклували біля плити.

— Джейсоне! Ріку! — вигукнула Джулія, кинувшись на шию одному, потім другому. — Ви повернулися! Повернулися! Я так хвилювалася!

— Годі тобі, сестричко, — усміхнувся Джейсон, відмахуючись від її обіймів. — Звичайно, ми повернулися. Заспокойся, все добре!

А от Рік із задоволенням обійняв Джулію, ще й отримав поцілунок у щоку на додачу. А коли спіймав на собі її погляд — ледве не зомлів від радості.

Рік швидко відвернувся, щоб дівчинка не помітила, як він почервонів.

Джулія так уважно оглядала хлопців, ніби їх років двадцять вдома не було, ніби намагалася за їхнім одягом зрозуміти, що трапилося з ними по той бік Дверей Часу. Але зрозуміти їй вдалося небагато: Рік був одягнений, як і напередодні, а Джейсон дістав із валізи чисті футболку і штани, що геть не пасували одне до одного.

— Ну то як ви? — нарешті запитала вона.

— Злі, як сто чортів! — відповів Джейсон.

— Чому це?

— Та ніяк не можемо збагнути, скільки часу треба смажити бекон. То він сирий, а через мить — уже згорів! — роздратовано промовив Рік, намагаючись дерев'яною ложкою перевірити готовність страви. — Ходімо їсти — як вийшло, так і вийшло.

Джулія все ніяк не могла повірити, що хлопці тут, перед нею. Сміючись, вона вийшла слідом за ними до саду, де Рік розклав усім по тарілках яєчню з беконом. Та Джулія залюбки віддала свою порцію братові: через хвилювання їй шматок у горло не ліз.

— Розкажіть нарешті, що з вами сталося там, по той бік Дверей Часу?

Джейсон стенув плечима. Він усівся на садовий стілець із чорного кованого заліза і покуштував бекон.

— Клас, Ріку! Просто клас! — помітивши, як тремтять губи сестри, за мить до того, як вона вибухне гнівом, хлопець швидко промовив: — Ой, Джуліє, так багато всього, що відразу й не розкажеш, а в мене тут яєчня холоне!

І хлопець накинувся на їжу, не додавши більше ані слова.

— Ми побували в неймовірному місці, — почав Рік з повним ротом і ледве не вдавився.

— Та знайдемо ми ту нещасну мапу, от побачиш! — додав Джейсон, поки його товариш кружляв навколо столу, відкашлюючись. Потім підібрав залишки їжі в тарілці скибкою вчорашнього хліба, налив собі велику склянку молока і випив її за три ковтки. — Правда ж, Ріку?

— Навіть якщо для цього доведеться все місто перевернути з ніг на голову! — запевнив розчервонілий від кашлю Рік.

Джулія глибоко зітхнула. Повітря було вологим та свіжим.

Вона вирішила поки що не надокучати хлопцям запитаннями, а зачекати, щоб вони самі все розповіли. Хотіла була теж налити собі молока, але помітила, що в неї тремтять руки.

— Тобі недобре? — запитав її Рік.

Джулія заперечно похитала головою:

— Та ні, я просто рада вас бачити.

— Ми теж! — сказав Рік. — Ти навіть не уявляєш наскільки. Це було щось неймовірне… Але, судячи з того, в якому жахливому стані сад, ви тут, напевне, теж не нудьгували.

— Таке враження, ніби тут пронісся циклон! — вигукнув Джейсон.

Джулія роззирнулася довкола. Квіти й столітні дерева здавалися приголомшеними від дощу і розпатланими від вітру. Усюди — на траві та гравійних доріжках — купи обірваного листя і гілок.

Серед двору все ще виднілися відбитки коліс Манфредової автівки.

Джулія подивилася на ті відбитки і відчула, як швидко закалатало її серце: вона знову, мить за миттю, переживала сцену, коли підставила підніжку Манфредові й вихопила в нього ключ. Вона перевела погляд на край скелі, на чисте блакитне море, на далекий обрис маяка.

Дівчинка заплющила очі.

— Що з тобою, Джуліє? — запитав Джейсон, помітивши, як зблідла сестра.

— То не моя провина — він сам упав, — пробурмотіла вона.

— Хто упав? — перепитав Джейсон, над верхньою губою якого біліли вуса від молока.

Джулія розповіла їм про все, що сталося на віллі Арго. Вона говорила повільно, невиразно й відсторонено, ніби повторювала завчений урок. Розповіла про зізнання Нестора щодо колишнього власника вілли та його подорожей на борту «Метіди». Розповіла, як Манфред намагався влізти до будинку, і як вони з Нестором опиралися, і про трагічний фінал.

— Ну, якось так… Мені дуже шкода, — закінчила розповідь Джулія, намагаючись збагнути, чому їй спало на думку жбурнути в море ключ, який Манфред хотів привласнити за будь-яку ціну.

— Так йому й треба, — задоволено зауважив Джейсон.

— Зрештою він такий самий злодій, як і його хазяйка, — додав Рік, який вранці прокинувся з особливою злістю на Облівію Ньютон. Можливо, тому що, коли побачив її вперше, вона видалася йому такою… чарівною. І тепер він не міг собі цього пробачити.

Їхні слова дещо підбадьорили Джулію, і вона нарешті змогла випити склянку молока. Тепер залишалось послухати розповідь хлопців.

Перебиваючи один одного, Джейсон із Ріком розказали їй про Дім Життя, про Марук, про те, як знайшли нішу Чотирьох Жезлів за мить до того, як до неї дісталася Облівія.

— То Облівія Ньютон була там? — недовірливо перепитала Джулія. — Як таке може бути?

— Хтозна. Ти навіть уявити собі не можеш наше здивування, коли ми зустріли її там, у Єгипті… чи де ми побували.

— Сьогодні вранці Джейсон висунув нову теорію, — пояснив Рік. — Він не впевнений у тому, що насправді здійснив подорож у часі.

— Авжеж, — кивнув той. — Якось я читав комікс про Доктора Мезмеро, там ішлося про щось подібне. Це називається не «подорож у часі», а «подорож у континуум-просторі» чи як там його… Я точно не пригадую, але знаю, що це було в п’ятнадцятому номері.

— А чому не подорож у часі?

Джейсон скривився, ніби видатний вчений, якому довелося почути безглузде запитання.

— Це лише моє особисте враження, але… У мене не було відчуття, ніби я перебуваю в іншій епосі. Я почувався як у себе вдома…

— От тільки не перебільшуй!

— Саме так! Адже ми не тільки розмовляли мовою місцевих жителів, а ще й могли читати ієрогліфи.

У Джулії поширилися очі від здивування.

Рік узяв зі столу вже добряче потріпаний «Словник забутих мов» із брудною палітуркою та затертими краями. Він розгорнув його на сторінці, де йшлося про мови Давнього Єгипту, провів вказівним пальцем по кількох ієрогліфах і сказав:

— А коли намагаємося прочитати тепер… нічого не розуміємо.

Але Джулію хвилювало інше.

— Облівія вас упізнала? — запитала дівчинка брата.

— Взагалі-то ні. Ми заховалися. Але тієї ж миті вона згадала про Улісса Мура і…

— Про мапу.

— Яку ще мапу?

— Ту, яку вона в нас поцупила.

— Яку мапу? — наполягала Джулія.

— «Перша і єдина точна мапа містечка в Корнуоллі під назвою Кілмор-Ков», — процитував напам’ять Рік. — Від Тоса Боуена, Лондон, тисяча…

Його перебило голосне чхання, що лунало прямісінько з-за скелі.

— То ви вже прокинулися! — вигукнув Нестор, з’являючись на східцях та зупиняючись, щоб перепочити.

— Несторе! — зраділи його появі діти. — Де ви були?

Садівник, кульгаючи, мовчки підійшов до них.

— Це ви де були? Чи для бідного старого не знайдеться… АП-П-ПЧХИ!.. місця?

— Ви добряче застудилися, — зауважив Джейсон.

— Це через дощ, — пробурмотів Нестор, поглянувши зі змовницькою усмішкою на Джулію. — Як почуваєшся?

— Вони саме розповідали мені про Облівію Ньютон та про мапу.

Нестор відразу спохмурнів.

— Он як, — промовив він, всідаючись за стіл. — Погані справи.

Джейсон із Ріком продовжили свою розповідь, детально описавши Кімнату, якої немає, та вівтар, де було заховано мапу.

— Якби ти бачила тих змій, Джуліє!

— Ти б точно відразу знепритомніла!

Що ближче підходили хлопці до фіналу своєї розповіді, то похмурішим ставало обличчя Нестора.

— Це треба було передбачити, — врешті промовив він. — Та жінка значно розумніша й небезпечніша, ніж здається.

— Але чому ця мапа така важлива, Несторе?

— Звідки мені знати, — буркнув садівник.

— А от колишній власник вілли знав, — сказав Джейсон. — Якщо він послав нас відшукати її, то мав на це вагомі причини. Він був певен, що ми знайдемо мапу раніше за Облівію Ньютон.

— Насправді ми знайшли її раніше, — зауважив Рік. — От тільки Облівія нас обдурила.

Джейсон зітхнув:

— От халепа! Хтозна, чи випаде нам інша нагода…

— Ви про що? — здивувалася Джулія.

Джейсон нахилився над столом і прошепотів:

— Може, тепер колишній власник вілли нам більше не довірятиме.

— Чому ти такий упевнений, що він ще живий?

— Бо тут є тільки дві можливості: або він усе ще живе на віллі Арго, в якійсь таємній кімнаті… або залишив для нас підказки, де його знайти, але без мапи це буде зовсім нелегко…

— Ну і як ми це з’ясуємо? — запитала Джулія.

Усі троє одночасно повернулися до Нестора, який одразу почав відкручуватися від запитань:

— Я, мабуть, піду. Треба навести лад у саду…

— Нікуди ви не підете! — вигукнув Джейсон.

— Чому це? Чи ти часом не збираєшся мені заборонити?

Нестор повільно підвівся, потираючи хворий поперек і важко дихаючи.

— Благаю, допоможіть! — не вгавав Джейсон. — Адже він ще десь тут, чи не так?

Нестор фиркнув:

— Хлопче, здається, ти забагато читаєш казок! Колишній власник… — і він знову почав чхати.

— Присягніться! Присягніться, що його тут більше немає.

Нестор випростався, став руки в боки. У нього був більш втомлений вигляд, аніж напередодні, а очі сльозилися і блищали, як то буває, коли у людини лихоманка.

— Послухай-но, Джейсоне! — втрутилася Джулія. — Тобі не здається, що зараз не час для цих…

— Не здається! — заперечив їй брат. — Ми мусимо знати правду, якщо хочемо зрозуміти, що тут відбувається! Ми надто багато чого не знаємо! Занадто багато таємного у цьому будинку: його хазяїн, його друзі й вороги! От ми, наприклад, хто? Друзі чи вороги невловимого Улісса Мура?

Нестор поглянув на флігель посеред саду, потім знов повернувся до дітей. Джейсон мав рацію: вони борсалися в темряві, як сліпі кошенята. Отже, він нехотя буркнув:

— Якщо тобі це якось допоможе, хлопче… присягаюся, що у віллі Арго ніхто з Мурів більше не живе. Тепер ти задоволений?

І він закульгав геть, час від часу витираючи носа великою хустиною із грубої бавовни.

— Насправді, — зауважив трохи згодом Рік, — він не сказав нам, що Мур помер.

За чверть години діти віднесли тарілки і склянки на кухню й вирішили, що їм не завадить скласти план дій.

Але спершу Джулія збігала до своєї кімнати, одягла джинси і взяла чотири ключі. Коли вона повернулася, Рік стояв біля сходів на скелі та дивися на море, не звертаючи уваги на легенький вітерець, що куйовдив йому волосся. А Джейсон сидів на тому самому стільці, що й перед тим, тримаючи олівець над аркушем паперу.

— Не знаю, з чого саме нам варто почати, — зізнався він.

— Чи нам відомо, де живе Облівія Ньютон? — голосно запитала Джулія, проглянувши записи брата.

— Там два рибальських човни повертаються з уловом, — повідомив Рік, підходячи до них. — Може, з’їздимо до пристані, купимо креветок на обід?

Уявивши, що на зворотному шляху доведеться підніматися на Солону скелю важелезними велосипедами подружжя Мурів, Джейсон заперечливо захитав головою:

— Ні, тільки не зараз, благаю! Ти знаєш, де живе Облівія?

— Ні, не знаю. А навіщо тобі?

Джейсон показав йому свої нотатки.

1. Знайти мапу, яку забрала Облівія.

2. Дізнатися, чому та мапа така важлива (навіть раніше, ніж вона знайдеться).

3. Дізнатися ВСЕ про Двері Часу.

4. Обшукати ВСЮ віллу Арго, від підвалу до даху.

— Ніколи в житті не бачила, щоб ти щось упорядковував! — прокоментувала його сестра. — Після подорожі до Єгипту ти ніби вдруге на світ народився.

Рік узяв собі стілець із кованого заліза і всівся поряд.

— Скільки в нас часу на виконання?

— Лише сьогодні.

— Чому це? — поцікавилася Джулія.

— Тому що ввечері повернуться татко з мамою. А Рік має повернутися додому.

Хлопець із Кілмор-Кова відразу спохмурнів, ніби раніше йому навіть на думку не спадало, що колись доведеться поїхати з вілли Арго.

— Тут дечого не вистачає, — пробурмотіла Джулія, знову переглядаючи перелік запланованих на день справ.

Джейсон роздратовано закотив очі під лоба.

— Ну, от! Явилася моя сестричка! І чого саме не вистачає, ану, скажи!

— Невідомо, що сталося із… — і Джулія вказала пальцем у напрямку сходів на скелі, сподіваючись, що хлопці її зрозуміють.

Рік кивнув і тактовно промовчав, у той час як Джейсон дописав до переліку:

5. Пошукати ТРУП Манфреда.

— Дякую, дуже люб’язно з твого боку, — буркнула сестра.

Тієї ж миті почулося голосне кахикання. То повз них прочовгав Нестор, тягнучи за собою червоні граблі, якими він рівняв гравій, знищуючи відбитки шин.

— Я там нічого не побачив, на березі, — пробубонів садівник, відповідаючи на останнє питання переліку. — І на скелях теж нічого. Я ж бо вам казав, що в таких, як він, сім смертей. АП-П-ПЧХИ-И!

— Допиши: купити ліки для Нестора, — голосно промовила Джулія.

— Сьогодні неділя, — нагадав їй Рік. — Аптека лікаря Боуена зачинена.

— Не треба мені ніяких ліків, — буркнув Нестор. — Подумаєш, трохи застудився!

— Не слід так легковажно ставитися до застуди, — заявила Джулія. — Особливо у вашому віці.

— Що ти сказав? — вигукнув раптом Джейсон, повернувшись до Ріка.

— Що сьогодні неділя, — повторив той. — І що…

— Лікаря Боуена? Ти сказав «лікаря Боуена»? Хіба це не те саме прізвище, що і в автора мапи, яку поцупила Облівія?

— Я дожив до свого віку, — втрутився в розмову Нестор, відповідаючи на слова Джулії, — лише тому, що ніколи в житті не вживав ніяких ліків. І не збираюся починати зараз.

— «Перша і єдина точна мапа містечка в Корнуоллі під назвою Кілмор-Ков». Невже правда?! — повторив схвильовано Рік.

— Хочу нагадати тобі, що ми вже засвоїли: збігів у цій історії не буває, — сказав Джейсон.

— Хлопці, — втрутилася Джулія, — ну, скажіть хоч ви Несторові!..

Рік із Джейсоном підхопилися зі стільців, ніби їх оса вжалила.

— То Боуен може виявитися дідом лікаря або прадідом.

— Або прапрадідом! Де він живе? Де велосипеди?

— Котра година? Може, ми ще встигнемо до обіду…

— Хлопці! — покликала Джулія, намагаючись повернути їх до тями.

— Що таке?

— Телефон, — промовив Нестор, вказуючи рукою на віллу. — Хтось телефонує.

Ця книга належить ***Видавництво «АССА», м.Харків***.

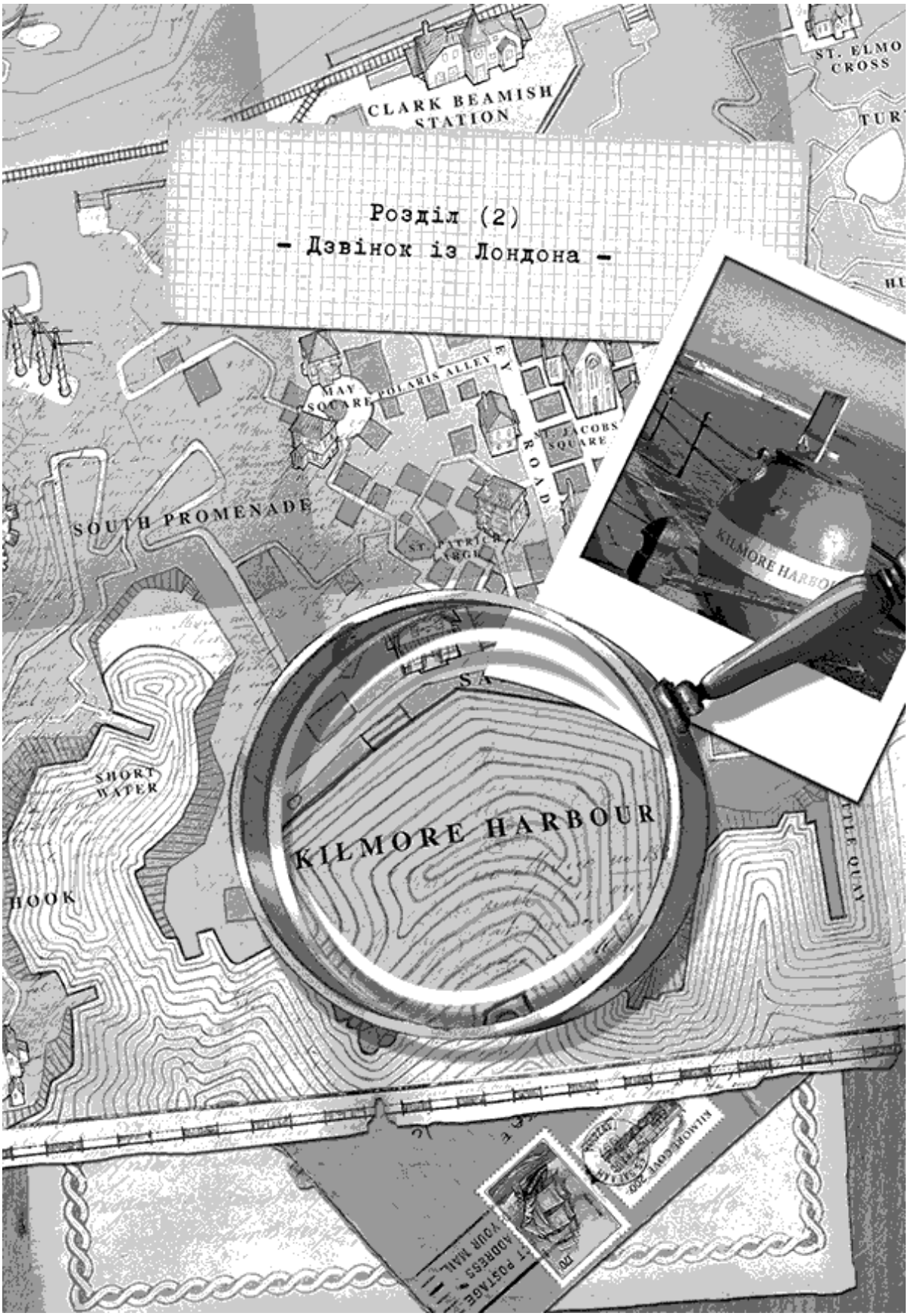

Розділ (2)

– Дзвінок із Лондона –

Д☺жейсон розмовляв, похиливши плечі, ніби слухавка важила цілу тонну:

— Так, мамо… Ні, мамо… Звичайно, мамо… Ні, мамо, далеко ми не ходили… Ні… Звичайно…

Хлопець із благанням в очах поглядав на сестру, яка енергійно жестикулювала, вимагаючи, щоб він додав якихось подробиць.

— Мама може щось запідозрити, якщо їй нічого не розповідати, — тихенько пояснила вона Рікові. — А як почнеш вдаватися в деталі, навіть не слухатиме.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ